

Дѣсната странична стража (7-а рота), начело съ поручикъ Райновъ, настѣпи безъ пжтъ по севернитѣ стрѣмни склонове на Ходжа Балканъ, покрити съ дебелъ снѣгъ. Следъ свръхчовѣшки усилия ротата стигна на к. 1640 — най-високиятъ връхъ на Ходжа Балканъ. На върха ротата ношува безъ огънь върху заледения снѣгъ, изолирано отъ полка, защото връзката бѣ невъзможна.

Рано сутринята на 16 поручикъ Райновъ поведе ротата си презъ планината, за да се спусне въ с. Скоровище. Изъ пжтя презъ гората надъ дебелия снѣгъ се показва неприятелската верига отъ около 80 човѣка. Ротата се разгъна въ боенъ строй и настѣпи по дълбокия снѣгъ безъ да стреля, защото затворитѣ на пушкитѣ бѣха замръзнали и не можеше да се стреля. Настѣпленieto отиваше много бавно, защото войницитѣ затѣваха въ дебелия снѣгъ и въ прѣспитѣ. Когато ротата наближи противника, той дигна бѣлъ флагъ. Сърбитѣ захвърлиха пушкитѣ въ снѣга и се предадоха. Пленени бѣха 87 сръбски войници. Ротата продължи пжтя си и въ 16 часа стигна с. Скоровище, дето ношува. Войницитѣ бѣха останали безъ хлѣбъ. Поручикъ Райновъ разпреди да се събере отъ селото хлѣбъ, даде на войникъ по $\frac{1}{2}$ хлѣбъ и на 17 потегли за гр. Призренъ. На шосето на 2 клм. отъ Призренъ ротата бѣ срещната отъ командира на дивизията, който ѝ заповѣда да остане на квартири въ Лютоглава. Ротата стигна Лютоглава, но по нѣмане въ това село квартири ношува въ с. Кориша, а на 18 се премѣсти въ с. Грековци, кждето сжщия день се събра цѣлата 2-а дружина.

На 16 ноемврий 1-а и 3-а дружини стигнаха въ с. Ябланица, а 2-а дружина, картечната рота и планинската батарея, по заповѣдъ на бригадниятъ командиръ, стигнаха и ношуваха въ с. Речица (Сречка). Въ село Ябланица къмъ 3-а дружина се присѣдини 10-а рота. Тукъ се освободиха всички пленници по липса на храна.

На 17 командирътъ на полка получи заповѣдъ да настѣпи презъ гр. Призренъ за с. Музлакъ.

Съ 1-а и 3-а дружини командирътъ на полка презъ с. Кюстендилъ въ 17 часа стигна въ Призренъ. 2-а дружина, картечната рота, 15-а рота и планинската батарея вечерята сжщо пристигнаха отъ Речица (Сречка) въ Призренъ. Пжттътъ на движението бѣ покритъ съ заледенъ снѣгъ. Особено силно заледенъ бѣ наклонътъ къмъ гр. Призренъ. Войницитѣ се спуснаха въ града, хлзгайки се по леда, но планинската артилерия и обозътъ не можеха да слѣзатъ въ града и останаха да ношуватъ вънъ отъ него въ едно старо укрепление.

На 18 командирътъ на полка получи заповѣдъ да разположи полка на квартири въ с. Музлакъ. Въ 9 часа той съ 1-а и 3-а дружини трѣгна за Музлакъ. Изъ пжтя, обаче, отъ мѣстнитѣ жители узна, че селото Музлакъ има само 10—12 кжши, поради което 3-а дружина се разположи на квартири въ с. Кориша, а 1-а дружина — въ манастира Св. Марко, отстоящъ на 2 клм. южно отъ Кориша. По-късно пристигнаха 2-а дружина, 15-а рота и картечната рота и се разположиха на квартири въ с. Грековци. За комендантъ на Кориша се назначи капитанъ Димчевъ, а на Грековци — капитанъ Марковъ.